

sprookje! Daar moest over mij een boek geschreven worden, dat zeg ik! En als ik groot ben, zal ik er een schrijven. Maar nu ben ik groot», voegde ze er op treurigen toon bij, «ten minste, *hier* kan ik niet meer groeien. Maar zal ik dan ook nooit ouder worden, dan ik nu ben? Dat zou een troost zijn, nooit een oude vrouw te worden! Maar dan altijd de lessen te moeten leeren! O, dat zou ik toch niet gaarne willen!»

«O, jou dwaze Alice!» antwoordde ze zich zelve. «Hoe kun je hier lessen leeren? Wel, er is hier nauwelijks ruimte voor je zelf en heelemaal niet voor je leerboeken!» En zoo ging ze verder, nu eens dit en dan weer dat geval veronderstellende, maar na een paar minuten hoorde ze buiten een stem en zweeg ze om te luisteren.

«Marianne, Marianne!» zei de stem: «Haal me dadelijk mijn handschoenen!» Daarna deed zich voetgetrappel op de trap hooren. Alice begreep, dat dit het Konijn moest zijn, dat naar haar zocht. Ze beefde zoo, dat het huis er van schudde, terwijl ze er heelemaal niet aan dacht, dat ze nu wel duizendmaal grooter dan het Konijn was en er geen reden bestond, daar bang voor te zijn.

Even daarna kwam het Konijn aan de deur

en wilde die openen, maar daar ze de openging en Alice's elleboog er hield, drukte, bleek die poging ijdel. Alice begon te zeggen: «Dan zal ik er omheen en dan naar binnen gaan».

«Dat zul je niet!» dacht Alice. Ze even wachtte, tot ze, naar ze meende juist onder het raam hoorde, spreidde haar hand uit en greep daarmee in. Ze pakte niets, maar ze hoorde een luid geklinken, alsof iets vielen en een gerinkel van glas, waaruit ze afleidde, dat het wel het Konijn in een komkommerveld gevallen was.

Daarop deed zich een nijldige stem van het Konijn: «Jan, Jan, waar hoort een stem, die ze nooit te voren hoord: «Wel, hier aan 't appelen dachbare!»

«Aan 't appelen delven! Onzin!» riep Alice boos. «Kom er eens hier en help me het uit!» (weer gerinkinkel van glas).

«Vertel me eens, Jan, wat is dat daar?»

«Wel, een arm, Edelachtbare!» (het Konijn hij het uit).